

[Henning Andersen]

Et af de områder, hvor jeg tror vi alle skal være meget opmærksomme på at skabe fornyelser, er den offentlige personalepolitik. Vi kan ikke forlange – sådan som vi er nødt til – at der skal ske omstillinger i de ydelser, som udbydes, og måden, hvorpå det sker, hvis vi ikke samtidig fornyr løn- og ansættelsesvilkårene i den offentlige sektor. Men vi er på vej.

Overenskomstforhandlingerne endte med et resultat, der giver visse muligheder for individuel aflønning for særlige opgaver, eller som giver mulighed for at aflønne et særligt initiativ. Dette skal følges op. Løn er slet ikke alt – eller nok; den kompetence, som en given medarbejder og især chef har i sit job, skal være reel og af et betydeligt omfang, før vi kan sige, at der tilbydes vilkår i den offentlige sektor, som tåler sammenligning med den private sektors. Målet er at fastholde og tiltrække gode medarbejdere, så de ikke søger væk til eller forbliver i stillinger i det private. Dér skal der også være medarbejdere, men det skal principielt være lige godt at være privat og offentligt ansat.

Jeg er ikke kommet ind på den mere langsigtede debat om omlægninger i hele vor administrative struktur. Skal vi fortsat administrere med udgangspunkt i tre led: stat, amt og kommune, eller må vi se i øjnene, at også her må der ske ændringer, hvis vore krav til service, borgerindflydelse osv. skal kunne opfyldes?

Jeg er overbevist om, at vi skal indstille os på forandringer, sådan som statsministeren allerede har annonceret det for uger siden. Men vi skal fastholde, at opgaver og produktion skal udføres dér, hvor det gøres bedst og billigst for den enkelte, således at udmøntningen af moderniseringsprocessen handler om både indhold og struktur i stat, amt og kommune. Så får det en mening.

Vi skal i de kommende år forandre for at bevare en god offentlig service og forbedre den, hvor det er tiltrængt, men inden for næsten de samme økonomiske rammer og helst mindre end dem, vi kender i dag. Hvis vi ikke har det politiske mod og viljen til denne omstilling, vil vor nuværende gode placering i det europæiske billede hurtigt ændre sig til det dårlige – til skade for den danske befolkning, uanset hvordan det enkelte menneske er placeret aldersmæssigt, og det kan ingen være interesseret i. Derfor skal vi tænke nyt.

Peter Brixtofte (V):

Det er Venstres grundlæggende opfattelse, at den offentlige sektor kan drives lige så rationelt og fornuftigt som den private sektor. Det er ikke ejerskabet, men spillereglerne, der afgør, om de anvendte ressourcer står i hensigtsmæssigt forhold til mængden og kvaliteten af de ydelser, som virksomhederne tilbyder. Eller kort sagt: om vi får nok for pengene.

Der findes således i dag veldrevne virksomheder inden for den offentlige sektor, ligesom der desværre også findes dårligt drevne private virksomheder – og naturligvis omvendt. Der er dog én væsentlig forskel på en privat og en offentlig virksomhed: En dårligt kørende privat virksomhed vil før eller siden stryge flaget, når økonomien sætter en stopper for aktiviteterne, det vil sige, når indtægterne ikke længere svarer til udgifterne. En tilsvarende automatisk mekanisme findes ikke inden for det offentlige, så længe politikerne har mulighederne for bevidstløst at sætte skattetrykket i vejret.

Sådan har det været i mange år. I 1930'erne betalte vi danskere en sjettedel af indkomsten i skatter og afgifter. I 1940'erne blev det til en femtedel af vores indkomst. Så sent som i begyndelsen af 1950'erne kunne vi nøjes med at aflevere en fjerdedel til den offentlige virksomhed; i dag er vi oppe på det dobbelte skattetryk, idet omkring halvdelen af alt, hvad vi tjener, afleveres til den offentlige sektor.

Der er heldigvis nu en tilsyneladende bred enighed om, at skattetrykket bør nedsættes i de kommende år. Dette krav om lavere skat understøttes af udviklingen i verden omkring os; ikke mindst i samarbejdet inden for EF er det nødvendigt, at Danmark med tiden skal nedsætte sine afgifter, vi skal holde momsen i ro, og samtidig skal vi også have indkomstskatterne ned af konkurrencemæssige årsager. Der er derfor ikke nogen vej udenom. Den offentlige sektor skal moderniseres med det formål på samme tid at skabe bedre og billigere løsninger, der sætter borgerne i centrum og muliggør lavere skatter.

Regeringens moderniseringsredegørelse er et godt oplæg til en samlet, fordomsfri debat om den offentlige sektors opgaver og arbejdsbetingelser. Der peges på en række væsentlige principper for den offentlige sektors virksomheder i fremtiden, som Venstre fuldt ud kan tilslutte sig. For Venstre er det et afgørende prin-